

Sygn. akt V KO 135/20

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 27 stycznia 2021 r.,

w sprawie **G. B.**

oskarżonego o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s.,

inicjatywy przekazania do rozpoznania sprawy innemu sądowi równorzędnemu,

wyrażonej w postanowieniu Sądu Rejonowego w W.

z dnia 18 grudnia 2020 r., sygn. akt III K (...), na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w
G.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 grudnia 2020 r. Sąd Rejonowy w W. zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy G. B., oskarżonego o popełnienie czynu zabronionego z art. 107 § 1 k.k.s., innemu sądowi równorzędnemu. Zdaniem Sądu występującego, przesłanką przemawiającą za przeniesieniem sprawy jest obecny stan zdrowia oskarżonego, który znacznie utrudnia mu dojazd do Sądu właściwego miejscowo, natomiast nie wyklucza jego udziału w rozprawie przed sądem bliższym jego miejsca zamieszkania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Inicjatywa Sądu Rejonowego w W. zasługiwała na uwzględnienie.

Analiza akt sprawy wskazuje, że w niniejszej sprawie zachodziła konieczność odstąpienia od ogólnej zasady właściwości miejscowej, gdyż przemawia za tym dobro wymiaru sprawiedliwości.

Przez „dobro wymiaru sprawiedliwości”, jako wyłączną, ale i konieczną przesłankę zastosowania w danej sprawie określonej w art. 37 k.p.k. instytucji, należy rozumieć także potrzebę skutecznego przeprowadzenia procesu w sytuacjach, w których wydaje się to mało realne bez odstępstwa od reguły wynikającej z art. 31 § 1 k.p.k., a więc zasady właściwości miejscowej sądu. Stąd też, jeżeli ustalony i potwierdzony zły stan zdrowia oskarżonego w ogóle wyklucza możliwość jego uczestnictwa w procesie przed sądem terytorialnie właściwym, odległym od miejsca zamieszkania oskarżonego, bądź wprowadzie nie czyni tego aż tak kategorycznie, ale znacznie utrudnia jego obecność na rozprawie w tym sądzie, ze względu na narażanie zdrowia i życia tego oskarżonego na poważne niebezpieczeństwo, to wówczas „dobro wymiaru sprawiedliwości” wymaga, aby sprawę przekazać do sądu miejsca zamieszkania oskarżonego.

W omawianej sprawie zachodziły tego rodzaju uwarunkowania. Opinia biegłych z zakresu medycyny sądowej z 12 maja 2020 r., przeprowadzona na wniosek Sądu Rejonowego w G. do sprawy o sygn. akt II K (...), jednoznacznie potwierdziła, że wskazane jest, aby oskarżony z uwagi na stan zdrowia uczestniczył w rozprawie przed Sądem Rejonowym w miejscowości położonej w pobliżu P., gdzie mieszka. Pozostawienie sprawy do rozpoznania w gestii Sądu właściwego terytorialnie, oddalonego ponad 200 km od P., wiązałoby się z koniecznością zapewnienia sobie przez oskarżonego osoby towarzyszącej w podróży do W. Analiza sprawy wskazuje, że ta okoliczność była dotychczas przeszkodą do podjęcia czynności z udziałem oskarżonego ze względu na brak takiej osoby. Sąd Rejonowy w W. podejmował czynności procesowe zmierzające do rozpoczęcia sprawy, jednak okazało się to nieskuteczne z uwagi na stan zdrowia oskarżonego.

Wobec powyższego zgodzić się należało ze stanowiskiem Sądu występującego, że zaniechanie zastosowania delegacji z art. 37 k.p.k., wobec charakteru schorzeń G.B., spowodowałoby tylko dalszą przewlekłość postępowania i pogłębiło ryzyko w ogóle jego nieprzeprowadzenia, a stan taki nie służyłby dobru wymiaru sprawiedliwości. Sytuacja zdrowotna oskarżonego uzasadniała

przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w G., co zagwarantuje jej szybsze rozpoczęcie i sprawny tok, a w konsekwencji umożliwi jej zakończenie w rozsądnym terminie. Dla pełnego wyjaśnienia motywów orzeczenia dodać wypadało, że odległość z G. do P. wynosi 18 km i w celu przebycia tej odległości istnieje możliwość wyboru środka komunikacji.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.